

de heerlijke skivelden in de omgeving aanzetten in de hoop nog een zonnig plaatsje voor de voortreffelijke lunch te kunnen vinden. Want de lucht der hooge alpen werkt in den winter vooral zeer eetlustopwekkend en het zal dus wel smaken! De heer Hess heeft er schik in: zoo mag hij het zien! Hij heeft te veel meegemaakt in allerlei omstandigheden in de bergen met zijn toeristen om beter dan iemand anders te kunnen beseffen wat zij noodig hebben. En een oude Australiër vertelt hem daar juist dat dit nu zijn 14e Titlisbestijging in den winter is geweest. „But — I am coming again” heet het ten slotte. En ik, die ook een kleine twintig jaar in de bergen heb rondgedwaald, kan mij het enthousiasme van den energieke ouden heer volkomen begrijpen! Interessant zou het zijn indien men al die gesprekken, al die wisseling van gedachten en indrukken eens van nabij zou kunnen volgen! Distilleeren kan ik ze in één oogwenk: „*Wat is het hier heerlijk!*”

Doch evenals aan de meeste dingen

komt ook aan dit genot een einde en op een goeden middag moeten we van onzen sympathieken gastheer (en diens echtgenoot!) afscheid nemen. Dankbaar voor het genotene. Wij kunnen niet anders!

De maan staat reeds aan den hemel als we met het luchtkabelbaantje af dalen. Fantastisch — onbeschrijflijk mooi!

Dan krijgen we nog een paar dagen gelegenheid om Engelberg in den winter te waardeeren. Mijn vorig artikel zal er u meer van kunnen vertellen.

En als dan het vriendelijke electrische spoortje ons weer naar de lagere landen terugvoert en . . . naar de zorgen en beslomeringen van het dagelijksche leven dan kunnen we — als het bergspoortje juist een bocht beschrijft en we den heerlijken Titlis voor de laatste maal bewonderen kunnen, een jubelkreet, die uit ons gemoed komt, maar niet onderdrukken: „Tot weerziens” en met een gevoel van groote dankbaarheid voor het genotene keeren wij naar onze haardsteden terug!

Dit licht de wereld uit haar voegen

Schoon we ons ook menigmaal misdroegen,
 Ging Uw gena te zeegeen voort.
 Dit licht de wereld uit haar voegen,
 Dat zij Uw Zoon niet heeft gehoord;
 Dat zij Uw Geest durft tegenspreken;
 Dat zij Uw licht voor duister scheldt;
 Gij kunt niet anders dan haar breken. . . .
 Och, spaar haar nog, o sterke Held!
 Gun haar nog tijd, zij 't luttel jaren.
 Misschien dat één zijn schuld berouwt!
 Gij, die haar eeuwen wildet sparen,
 Heb nog geduld tot haar behoud.

WILLEM DE MÉRODE